

МІЙ ШЛЯХ У ПРОФЕСІЇ

PROVISOR CLUB

КІПЕР ТЕТЯНА

м. Вінниця

Ще в школі мені подобалася хімія, взаємодія речовин і реакції, які утворюються в результаті, також я дуже люблю спілкування. Тому я вирішила, що в моїй професії має бути живе спілкування, вона має бути корисною і допомагати людям.

Щоразу, заходячи в аптеку, я із захопленням дивилася, як фармацевти консультують людей і в якийсь момент вирішила, що хочу бути по той бік каси, розуміти і знати, як працюють ліки, щоб допомогти собі, рідним і відвідувачам.

Я хотіла так само впевнено і професійно розпові-

дати про препарати, мене це захоплювало. У моїй сім'ї ніколи не було фармацевтів чи людей з медичною освітою. Тому, коли я повідомила про своє бажання, батьки трохи здивувалися, чому саме ця спеціальність, але допомагали і підтримували мене під час вступу та навчання, за що я їм дуже вдячна.

Адже завдяки їхній вірі в мене я стала справді хорошим фахівцем і знайшла своє місце в житті.

Свою спеціальність я обрала сама, мене не вмовляли і не змушували, саме тому мені подобається робота в аптеці до сьогодні.

ВЕЛИЧКО АЛІНА

м. Вільнянськ

Мій шлях у професії був зовсім не таким красивим, як інколи здається зараз. На початку мені було дуже важко. Перша аптека. Новий колектив. Страх зробити помилку. І постійне відчуття, що ти “не така”.

Тоді в Запоріжжі майже всі навколо розмовляли російською, а я говорила своїм суржиком та українською. І досі пам'ятаю фразу: — «Що ти цією козячою мовою розмовляєш...». І знаєте... це ранило. Бо коли ти тільки починаєш свій шлях — будь-які слова чіпляють сильніше.

Мені було важко працювати з людьми. Важко відповідати впевнено. Важко не приймати все близько до серця. Я приходила додому й думала: “може, це просто не моє?”. Але день за днем щось змінювалося.

Я навчилася спілкуватися із різними людьми. Навчилася не боятись. Навчилася відстоювати себе. І найголовніше — я більше не соромлюся того, як говорю. Бо мова — це не привід для насмішок. А частина тебе.

Зараз я вже зовсім інша. Я впевнено працюю, консультую, знімаю відео, ділюся досвідом і щиро люблю свою професію. І тепер точно знаю: я пройшла через усе - це не дарма.

КРАВЧУК ОЛЬГА

м. Ковель

25 років тому, коли я закінчувала школу, я до останнього не могла визначитися з професією, яку я б хотіла обрати. Мої однокласники майже всі знали, хто куди вступатиме, а я ніяк не могла визначитися.

Я тоді мала складати два обов'язкових іспита (українську мову й історію), а два – на вибір. Я обрала хімію і математику, бо просто любила ці предмети. Але на мій вибір вплинув один випадок і дуже хороший вчитель.

Я як зараз пам'ятаю, наприкінці квітня 2001 року до нас у клас на урок хімії прийшов вчитель (а ще й директор школи) Григорій Олександрович. Він нам дуже класно викладав хімію і поділився з нами своїм секретом: якщо ти обереш улюблену професію, то ти завжди будеш відпочивати на роботі.

Тоді мені ці слова здалися дуже дивними. А потім він додав, що бачить мене і ще одну мою однокласницю у фармації. Мене це зачепило і я вирішила спробувати.

Коли я повідомила батькам, що хочу бути фармацевтом, вони зраділи за мене і підтримали.

Пропрацювавши вже багато років на улюбленій роботі, я нещодавно зустріла свого колишнього вчителя і подякувала йому за влучну пораду.

БАКАРОВА ОЛЬГА

с. Іза

Усе почалося ще в ранньому дитинстві, коли доля закинула нашу сім'ю до мальовничого Криму, у прекрасне місто Ялта. Там ми займалися торгівлею виробів із лози власного виробництва. За збігом обставин, наша торгова точка розташовувалася просто під великою аптекою, де працювали дівчата — справжні професіонали своєї справи.

Я щодня із захопленням спостерігала за ними. Мене вражало все: білі халати, уважне ставлення до людей, впевненість у своїх знаннях, уміння допомогти та підтримати. Тоді, ще маленькою дівчинкою, я вперше відчула: коли виросту — теж хочу працювати в аптеці, допомагати людям, відпускати ліки, надавати рекомендації, приймати товар, робити викладку косметичних засобів та дитячого харчування.

Коли настав час обирати майбутню професію, у мене не було жодних сумнівів. Я вступила до медичного коледжу «Монада» у рідному місті Хуст. Саме там розпочався мій професійний шлях. Навчання далося нелегко, але завдяки наполегливості, любові до обраної справи та підтримці викладачів, я закінчила коледж з відзнакою та отримала безцінні базові знання.

Після цього я продовжила навчання у Львівському національному медичному університеті імені Данила Галицького, паралельно почавши працювати в аптеці. Саме тоді теорія поєдналася з практикою, а кожен робочий день ставав новим кроком до професійного розвитку. Я постійно вдосконалювала свої знання, навчалася спілкуванню з людьми, відповідальності та вмінню швидко приймати рішення.

Завдяки здобутому досвіду та великому бажанню розвиватися, я отримала посаду завідувачки аптеки в одній із провідних аптекних мереж України — «Аптечна мережа DS». Це стало для мене не лише професійним досягненням, а й підтвердженням того, що мрії дитинства можуть здійснюватися.

Сьогодні життя відкрило для мене ще одну важливу сторінку — професію викладача у медичному коледжі, з якого колись починався мій шлях. Тепер я маю можливість не лише надавати якісну фармацевтичну опіку в аптеці, а й ділитися своїм досвідом та знаннями зі студентами.

Для мене фармація — це не просто професія. Це справа життя, покликання та можливість бути корисною людям. А студенти — це не просто учні, а майбутні колеги, з якими ми разом будемо допомагати людям бути здоровішими та щасливішими.

З кожним днем я все більше переконуюся: свого часу я зробила правильний вибір — вибір серцем.

ВЕГРИНОВИЧ ГАННА

м. Кривий Ріг

Привіт, я Аня, мені 30 років. І я завідувачка аптеки. А 12 років тому я хотіла стати вчителем молодших класів. Але тато дуже суворо сказав або бурса, або вступаєш на контракт в медичний. Я з переляку пройшла на медсестру, на фельдшера, на санітарного лаборанта, і це все на безкоштовне навчання, ну і тут дзвонить сама директор медичного коледжу і озвучує у слухавку, що я ще вступила на контракт на фармацевта. Ну звісно я обрала контракт і фармацію. Тато щасливий, мама п'є валеріанку, а Аня вчить фармацевтичну хімію до 20ї ночі. Закінчивши коледж мені дуже хотілось в аптеці працювати, нас фармацевтів в 2016 вважали елітою. Професія фармацевт було престижно, по-багатому як то кажуть. І звісно я вступила на провізора в Запорізький МДУ. Це були неймовірні 5,5 років студентського життя, хоч і заочно. Мене вибирали старостою кожен раз, коли у першої не виходило навчатись. Ця біганина, це круто. Ну і тут я паралельно влаштовуюсь в першу свою аптеку, де досвід роботи я здобувала не по фармакології, а що краще вночі наркомана заспокоює, або з чого ранок починають цигани. Я не кажу, що все було погано, мені давали величезні толмути інструкцій, я вчила, що таке міметик або блокатор, все переказувала завідуючій. Або як носила у змінному взутті зимою, де ожеледиця, пакет великий натрію хлорид скло, але як кажуть, такий досвід це найкращий досвід.

І тому пропрацювала рік і пішла в популярну на той час мережу аптек.

Хотіла в аптеку з подружкою потрапити, але її забрали без мене працювати, а я залишилась в іншій аптеці «на рік, щоб навчитись працювати з програмою і мене заберуть до подружки» і так років 7 я працювала в тій аптеці. Далі в мене була перерва за станом здоров'я і ось майже я на фініші повернутись на старе місце роботи, але мене перехоплює інша завідувачка, бо по мережі вже пішли відгуки, що я топ 👍

Попрацювала я пів року, звісно темп був в аптеці шалений, ми не їли нормально, відпочивала, поки рахували свою касу на інкасацію, і моє здоров'я знову не витримало і в цей час відкривали аптеку і мені запропонували стати завідувачкою. Я сумнівалась, але завідувача мені сказала тільки «треба» і все, я зрозуміла, що фізично трохи легше мені буде завідуючою (як я помилялась, тут ще морально додалось). 😊 Але де легко, напевно, де нас немає!

Почався новий етап, аптека була тільки будівля і меблі хаотично. Все з самого початку з колективом ставили, вимивали, готувала до відкриття і ось вже в цьому році 5 років аптеці. Звісно зараз такі обставини в країні, що із фармацевтичною освітою все менше і завідувача аптеки вже теж дуже багато стоїть на касі.

Якщо спочатку я займалась більше завідуючими справами (документи,

повернення, інкасація і тд), то зараз я не 13 годин, а 8 стою за касою і відпускаю, рекомундую і отримую в більшості вдячність. Для мене зараз провізор більше не оцінює дійсно проблему і по пунктам розбирає, що порекомендувати, що не підійде через супутні захворювання і можливі побічні дії, а просто знає, що є бонусна система за певну рекомендацію і відпускає, те що вигідно.

Замінюють лікарські призначення, іноді в такий неправильний бік, що не сприймаєш. Я вважаю себе, що я «застарілий провізор», бо мені дуже хочеться часто і я так роблю поради ти, що я вивчала тоді, коли мала конспекти і писала, що таке міметики.

ШПИРНАЛЬ ОКСАНА

м. Бурштин

З дитинства мені дуже подобалася професія аптекаря. Моя сусідка працювала в сільській аптеці. У свій вільний час майже постійно бігала до неї в аптеку. Мені подобалось розглядати різні цікаві коробочки, читати інструкції, хоча в той час я мало що з того розуміла. Також дуже любила складати рядочками в шафі різні склянки з темного скла, дуже подобався специфічний запах приміщення. Дуже було мені цікаво, як вона не тільки фахово відповідає на всі питання покупців, але й давала поради. Ще тоді я вирішила що буду фармацевтом.

Закінчивши в 1996-у році ВНЗ, я стала свідком кардинальних змін фармації. Сама організація роботи аптек, виготовлення рецептурних ліків в умовах аптек, центральні районні аптеки залишилися в минулому столітті.

На жаль, за останні роки аптеки в Україні більше стали схожі на магазини з роздрібною торгівлю ліками, іншими медичними і не медичними товарами.

Отримати високий прибуток стало одним з основних завдань діяльності аптек, перетворивши їх на торгову точку, що призвело до втрати фармацією свого професійного обличчя. Працівники аптек забули, що на першому місці має бути клієнт, а не інтереси бізнесу.

Найнеочікуванішим це різнопланове ставлення людей до фармацевтів. Хтось ставиться до нас як до продавців, який візьми-подай і дай здачу і все. Хтось ставиться навпаки, як до лікарів, а той вище — до людей, які мають розуміти їхні аналізи та ставити серцеві захворювання по одному погляду в очі пацієнта.

І тільки певна частина людей розуміє що ми — наступна ланка після лікарів, яка може порадити та пояснити щодо лікування схему застосування призначених медикаментів або якщо це не важке захворювання, то в міру своєї компетенції порадити, чим можете лікуватися.

Свій шлях в аптеці я пройшла від фармацевта — першостільника, до завідувачки аптеки. Тут я зрозуміла де потрібно посидючість, терпіння, прихильність до часто одноманітної роботи, симпатія щодо пацієнтів, які приходять зі своїми захворюваннями до тебе, уважність при поясненні прийому лікарських засобів, готовність поновлювати завжди свою базу знань, комунікабельність для роботи з клієнтами, колегами.